

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 1

7. vsk

26.2.2010

Meerin mietteitä

Rukoukseen kotien puolesta!

Kuulin pienen pojan sanovan, että isä on luvannut tulla, mutta ei se kuitenkaan tule. Sydämeeni sattui. Mietin, kuinka voisimme välittää viestin rakastavasta ja luotettavasta Isästä pienille pojille, tytöille, isille ja äideille. Miten voimme kertoa Hyvän uutisen niin ymmärrettävästi ja rakkaudella, että lähellämme elävät voivat kokea Isän rakkauden koskevan juuri heitä. Jokainen Jeesukseen uskova on kutsuttu pelastussanomien välittäjäksi.

Näitä miettiessäni ajattelin, kuinka usein olenkaan käytökselläni ja sanoillani antanut väärän kuvan Jumalasta. Hän on Pyhä ja Kaikkivaltias tuomari, mutta samalla Hän on rakastava Isä. Miten häntä voin oikein välittää?

Joka tapauksessa jokainen Raamatussa annettu lupaus on täytynyt tai tulee täytymään kirjaimellisesti, myös tuomiot. Kenenkään ei tarvitse kuitenkaan jäädä tuomioiden alle, koska Jumala on antanut meille Jeesuksen pelastajaksi. Paavalihan kirjoittaa:

”Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 8:1). Vaikka elämämme on monin tavoin vajavaista ja synnin turmelemaa, olemme kuitenkin suojassa, kun uskomme Jeesukseen.

Meidän on tärkeä oppia tuntemaan Raamatun Jumala. Jos todella käsittäisimme, kuka Raamatussa puhuu, tutkisimme Sanaa enemmän. Koko meidän elämämme riippuu suhteestamme Jumalan Sanaan. Jos emme välitä Sanasta, olemme tuhon tiellä. Jos rukoillen tutkimme Sanaa, löydämme sieltä todellisen Elämän.

Raamatun antama Elämä alkaa täällä

jo maitten päällä ja jatkuu iäti taivaassa, niin kuin virressä lauletaan. Sielunvihollinen pyrkii monin tavoin irrottamaan meidät Jumalan Sanan käyttämisestä, niin että se voisi valheillaan johtaa meidät harhaan. Siksi rukoukseni on, että voisin viettää paljon aikaa Herrani ja Vapahtajani sanojen ja Hänen tahtoaan kysellen.

Suomi tarvitsee raikkaan herätyksen, jonka lähtökohta ja voimavara on Jumalan Sanassa. Kun anteeksiantamuksen henki pääsee vaikuttamaan isien ja äitien sydämissä, myös pienet lapset saavat oikean kosketuksen luotettavaan ja rakastavaan taivaan Isään.

Hyvät lukijani, käydään määrätietoiseen rukoukseen kotien puolesta. Tiedämme, että Jumalan tahto on, että kaikki pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.

Virsirunoilija vertaa Jumalan Sanaa aarteeseen, joka on kaikille tarjolla.

*Ah sana kallis, iäinen,
hyljätty monta kertaa!
Ei mikään tieto maallinen
voi sille vetää vertaa.
Lujempaa turvaa meille ken
voi tuoda mistään muusta
kuin armon sana ikuinen!
Se lähti Herran suusta.*

*Siis kiitos, armon Jumala,
nyt lakkaamatta aivan,
kun sinä meille sanassa
osoitat tietä taivaan.
Ken nyt on köyhä, rikas ken
sanasi saatuansa!
Sen kalliin aarteen jokainen
saa pitää omanansa.*

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Kristus teki oman ja meidän osuutemme Golgatalla

Tämän vuoden toukokuussa tulee kuluneeksi 250 vuotta saksalaisen kreivi Nikolaus Ludvig von Zinzendorfin kuolemasta. Zinzendorf on tullut tunnetuksi siitä, että hän 1700-luvun alkupuolella antoi yhden maatiloistaan uskonsa tähden vainottujen pakolaisten asuinpaikaksi kyselemättä, miltä hengelliseltä taustalta kukin tuli. Ajattelutavoiltaan epäyhtenäinen uusi pieni seurakunta kasvoi, kun lisää pakolaisia hakeutui Zinzendorfin maatilalle. Pakolaiset antoivat uudelle kotipaikalleen nimen Herrnhut, Herran suoja. Lopulta alueella asui noin 600 pakolaista.

Tämän joukon keskellä Zinzendorfin opetus keskittyi Kristuksen sovitustyöhön Golgatalla. Kristuksen veri on vuodatettu yksinomaan meidän ihmisten sovittamiseen tähden ja sillä perustalla lepää ihmisen pelastus täysin ja turvallisesti.

Kristuksesta ja hänen ristintyöstään tuli Herrnhutiin paenneiden ihmisten yhteinen ja myös yhdistävä tekijä. Herrnhutilaiset alkoivat nähdä, että Kristuksen sijaiskärsimys on niin kaiken kattava ja täysin riittävä, että *se yksin sellaisenaan* tekee syntisen pelastumisen mahdolliseksi. Ihmisen tekoja ja suorituksia ei Kristuksen työn rinnalle tarvita.

Zinzendorfin puheet ja laulut (lauluja hän sanoitti yli 1000), ovat täynnä sen julistamista ja vakuuttamista, että Jeesus Kristus on ”Vapahtaja”, joka kuoli ristillä maailman ihmisten todellisten syntien tähden. Zinzendorfin opetus oli sen vakuuttamista, että Kristus on Jumalan Karitsa, joka on teurastettu ihmisten lunastamiseksi, että hän on Herran kärsivä palvelija, joka oli haavoitettu meidän syntiemme tähden.

Zinzendorfin mukaan Kristuksen kärsiminen ja kuolema on ainoa kohta, ja hän alleviivasi – ainoa kohta – missä Jumalan ja ihmisten välinen kuilu voidaan ylittää.

Sovitus on ihmisen ulkopuolella oleva (objektiivinen) syy, jonka nojalla Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Syntisen puolelta Kristuksen täytettyyn työhön ”tartutaan” luottamalla evankeliumiin, joka sanoo, että Kristus on tehnyt ristillä tarpeeksi ihmisten pelastamiseksi iankaikiseen elämään.

Kun Kristus sanoo: ”Se on täytetty”, niin silloin kaikki, mikä hänen ja ihmisten piti Jumalan edessä tehdä, on tehty. Kristus teki sekä oman osuutensa että meidän osuutemme.

Zinzendorfin elämä ja julistus osui historian pitkässä kulussa sellaiseen ajanjaksoon, joka on tasan uskonpuhdistuksen ja meidän oman aikamme puolivälissä. Häntä voisikin kuvata ”puolimatkan majatalon pitäjäksi”, joka majoitti Herrnhutiin vainottujen pakolaisten lisäksi uskonpuhdistuksessa löydetyt, mutta puhdasoppisesta kirkosta pakomatalle joutuneen evankeliumin.

Tällaisia Herran suoja tarvittaisiin myös meidän aikana kaikille, jotka ovat hengellisellä pakolais- tai etsintämatkalla eivätkä tiedä, minne majoittua.

Kyllä Kristus edelleen kokoa ympärilleen ne, jotka etsivät tietä ja kotia. Mitään uutta pelastuksen perustusta ei ole historian aikana tullut. Kyllä evankeliumi edelleen on riittävä ja turvallinen pelastuksen perusta – eikä muuta olekaan.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Jumala vanhurskauttaa jumalattoman ihmisen

On aivan mieletöntä, jos Jumala vanhurskauttaa jumalattoman! Sehän merkitsee, että silloin kaikki maailman kirjat menevät sekaisin! Kyllä Jumalalle kelpaavan ihmisen täytyy ainakin joltakin osin olla hyvä ja onnistunut! Mutta noin Room. 4:5 (KR 38) kuitenkin sanoo!

Jumalan täydellisen kirkkauden valossa käy ilmi, ettei ole olemassa ainoatakaan hyvää ihmistä. Se ainoa tässä maailmassa elänyt todella hyvä ihminen sanoi suoraan: ”Ainoastaan Jumala on hyvä, ei kukaan muu” (Luuk. 18:19). Hän sanoi näin, koska hän itse otti päällensä meidän syntimme.

Kun siis Jumala vanhurskauttaa ja näin pelastaa ihmisen hukkumasta, hän tekee sen jumalattomalle ihmiselle. Omalla kärjistetyllä tavalla tätä loukkausta ja ihmettä kuvaa *Martti Simojoen* kirjasta löytyvä katkelma:

”Muistan vanha Lapuan rovastin kertoneen, että Juho Malkamäki, ylistarolainen herännäisjohtaja, kerran oli sanonut tälle ahdistuneelle papille seuraavaan tapaan:

Ei se ole mikään ihme, jos Jumalan vanhurskauttaa sen, joka rukoilee – totta Jumala sellaisen vanhurskauttaa. Eikä se ole ihmeellistä, että Jumala vanhurskauttaa sen, joka uskoo – tietysti Jumala uskovan vanhurskauttaa. Eikä sekään ole ihme, jos Jumala vanhurskauttaa ihmisen, jossa on Pyhä Henki. Mutta se on ihme, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman.”

Tämä Raamatun sana ”Jumala vanhurskauttaa jumalattoman” on suunnattoman lohdullinen silloin, kun vuosikymmenien uskonkilvoituksesta huolimatta kokee, että Kristuksen kaltaisuus on jäänyt

saavuttamattomaksi ihanteeksi, juoksu elämän kilparadalla on ollut jatkuvaa kompurointia ja kaikki tuntuu lopulta paljastuvan pelkäksi kehnoudeksi.

Osmo Tiililä tilitti omaa elämäänsä aikanaan joskus näin:

”En osannut tehdä oikein sitäkään, mitä luulin helpoimmaksi, en osannut enkä jaksanut pitää pahaa luontoani kurissa, vaan tieni varrella näen monen monia loukkaamiani ihmisiä, paljon rakkaudettomuutta, paljon sellaista, mikä on varmasti tehnyt Pyhän Hengen murheelliseksi.

Oikeastaan on kaikki pelkkää suurta epäonnistumista. Elämäni on särkynyttä, niin huonoa, että ehkä olisi ollut parempi, jollei minua ollenkaan olisi maailmassa ollutkaan.”

Niin. Synnin pitäisi jo olla elämässäni voitettu. Mutta kun vain ei ole! Eihän tällaisella voi olla mitään mahdollisuutta päästä perille!

Mutta Jumalan Poika on haavoitettu nimenomaan minunkin rikkomusteni tähden, runneltu minunkin pahain tekojeni tähden, hän kantoi minun pahat tekoni ja niin rikkomusteni rangaistus kohtasi häntä. Siksi Jumala voi ja tahtoo Poikansa Jeesuksen tähden vanhurskauttaa näinkin jumalattoman ja epäonnistuneen vanhan uskovan.

Halleluja! Vielä on toivoa! Kuinka usein tarvitsenkaan muistutusta tästä asiasta:

*En paremmaks' voi tulla,
en pyhäks' ollenkaan,
ja kuitenkin, oi Herra,
Sun käsiis jäädä saan.*

Olavi Peltola

”Antakaa toisillenne anteeksi”

Olin veljieni kanssa oppinut tämän asian jo lapsena. Tiesimme hyvin, miten Jumala suhtautuu anteeksiantamattomaan ihmiseen. Kun olimme tehneet jotain pahaa ja tuli anteeksipyynnön aika, ei siinä muu auttanut kuin pyytää anteeksi, tuntui miltä tuntui.

Niinpä piti sanoa veljelle: Annatko anteeksi? Veli saattoi vastata: En anna. Toistin silloin kysymyksen – en tosin mitenkään katuvana, koska oli inhottavaa joutua pyytämään anteeksi.

Vastaukseksi tulikin: En!

Taistelu anteeksipyytämisestä ja antamisesta jatkui vähän tiukempaan sävyyn:

– Annatko vai etkö anna? – En anna!

Ja kas, silloin anteeksipyytäjät tunsikin yhtäkkiä olevansa vahvoilla. – Hyvä on, sitten ei Jumalakaan anna sinulle anteeksi!

Ja niin oli toisen taivuttava.

– No, annan anteeksi.

Tätäkö Jeesus tarkoitti ja tarkoittaa anteeksi pyytämällä ja anteeksi antamisella? Voiko Jumalan anteeksianto olla todella riippuvaista minun kyvystäni antaa anteeksi?

Jos Jumalan anteeksianto riippuu kyvystäni antaa toisille anteeksi, silloinhan monet synninpäästössä käytettävät raamatunkohdat eivät pitäisikään paikkaansa. Ajattelen esim. tätä sanaa: ”Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumi-valkeiksi” tai ”Vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty eikä minun rauhanliittoni horju.”

Jos Jumalan anteeksianto on riippuvainen minun kyvystäni antaa toisille anteeksi, silloin täydellistä sovitusta ei olisikaan

suoritettu. Jeesuksen ristinkuolema olisi vain osamaksu syntivelastamme ja meidän pitäisi itse suorittaa loppuerät.

Raamatun koko perussanoma on tuollaista käsitystä vastaan, vaikka joku yksittäinen raamatunkohta sanoisi muuta. ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.”

Tuonkin tutun jakeen pitäisi silloin olla toisin kirjoitettu. Sen pitäisi kuulua: ”ettei yksikään, joka häneen uskoo **ja sen lisäksi antaa lähimmäisilleen sydämestään anteeksi**, joutuisi kadotukseen.”

Jeesuksen sanan anteeksiantamisesta siis täytyy tarkoittaa ennen kaikkea lain sanaa, jonka tehtävä on näyttää meille meidän syntisyyttämme.

Lain sanaa kuullessamme voi reagoida kahdellakin tavalla:

– voimme rehellisesti myöntää, että emme pysty antamaan anteeksi sisintämme myöten, emme pysty unohtamaan kokemaamme vääryyttä. Tai...

– voimme ulkokultaisesti todeta, että olemme aina antaneet anteeksi kaikille, eihän kukaan niin pahaa ole tarkoittanut.

Vain ensimmäinen vaihtoehto on totta, toinen valhetta. Vain Jumala pystyy antamaan sydämestään anteeksi. Vain hän unohtaa meidän anteeksisaadut syntimme.

Kun Jumala sanassaan sanoo, että meidän pitää antaa myös anteeksi toisille ihmisille, hän samalla näyttää meille totuuden itsestämme, jotta huomaisimme tarvitsevamme Jeesusta tässäkin asiassa, hänen TÄYDELLISTÄ anteeksiantoaan.

Vuokko Jokinen

Se, minkä Jumala antaa kestää yli iäisyyden rajan

Ylimmäispapillisessa rukouksessaan Jeesus sanoo seitsemän kertaa, että Jumala on *antanut ihmiset* hänelle (2, 6, 7, 9, 11, 12, 24). Toiseksi Jeesus tässä rukouksessa sanoo Jumalan *antaneen* hänelle *sanansa*: ”Kaiken sen, minkä olet puhuttavakseni antanut, minä olen puhunut heille” (8). Kolmanneksi: Jumala oli *antanut* Jeesukselle *tehtävän*: ”...työn, jonka annoit tehdäkseni” (4). Neljänneksi: Jumala on *antanut* Jeesukselle *nimen*.

Näiden Jeesuksen sanojen edessä tulee esille merkittävä hengellinen totuus, joka, vaikka se on tuttu, ansaitsee huomiomme yhä uudelleen. *Kaikki on Jumalasta*. Kaikki on Jumalalta. Jumala on antava Jumala.

Ellei Jumala antaisi, missään ei olisi mitään. Hän antaa elämän, antaa sataa, antaa aurinkonsa paistaa pahoille ja hyvälle. Kuinka Johannes Kastaja sanoikaan: ”Kukaan ei voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta” (Joh. 3:27).

Tämä on perustava totuus. Jopa Pilatukselle Jeesus sanoi: ”Sinulla ei olisi minun mitään valtaa, *ellei sitä olisi annettu* sinulle ylhäältä” (Joh. 19:11). Jokainen sydämen lyöntimme, jokainen hetki, jonka elämme, on Jumalan antama, armoa ja lahjaa, ei itsestään selvyys.

Sana *antaa* esiintyy Jeesuksen rukouksessa eri muodoissa 17 kertaa. Johanneksen evankeliumissa se on mainittu 76 kertaa. Tässä on selvä sanoma: Jeesus oli riippuvainen Isästä ja siitä, mitä Isä antoi.

Muistathan, mitä Jeesus sanoi juutalaisille: ”Totisesti, totisesti: ei Poika voi tehdä mitään omin neuvoin, hän tekee vain sitä, mitä näkee Isän tekevän. Mitä Isä tekee, sitä tekee myös Poika.” (Joh. 5:19.)

”Omin neuvoin minä en voi tehdä mitään” (5:30).

Tuomiovallankin Jumala on antanut Pojalle: ”Isä itse ei tuomitse ketään, vaan hän on *antanut* kaiken tuomiovallan Pojalle, *jotta kaikki kunnioittaisivat Poikaa* niin kuin he kunnioittavat Isää” (5:22–23).

Tämä on läpi Raamatun käyvä Jumalan tahdon ilmaus: kaikkien tulisi kunnioittaa Poikaa. Paavali oli Jumalan armosta saanut tulla lähelle tätä Jumalan tavoitetta, sillä hän kirjoitti: ”Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu” (Fil. 3:8).

Jumala on asettanut Poikansa Kristuksen ihmisille elämän ja uskon keskuksiksi. Isä on myös antanut hänelle tuomiovallan, koska hän on Ihmisen Poika. Iankaikkisen elämänsä Jumala on antanut Pojalleen: ”Sillä Isä, elämän lähde, on tehnyt myös Pojasta elämän lähteen” (5:26). Oikein sanoi Pietari muiden ihmisten lähtiessä Jeesuksen luota: ”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.” (Joh. 6:68.)

Tässä on Jumalan päämäärä. Isän tavoitteena on, että *kaikki kunnioittaisivat Poikaa* ja että me menisimme hänen luokseen. Tämän tähden on oikein, että Kristus on keskus, että Kristus on ydin ja pääasia ja ettei mitään ole hänen rinnallaan. Siksi Jeesus sanoi Pyhästä Hengestä: ”Hän kirjastaa *minut*” (Joh. 16:14).

Näin on siihen asti, kunnes kaikki valta siirtyy Jumalalle. Tästä apostoli Paavali kirjoitti: ”Sitten kun kaikki on saatettu hänen (Jeesuksen) valtaansa, silloin hän itse, Poika, alistuu sen valtaan, joka on saattanut kaiken hänen valtaansa, ja niin

Jumala hallitsee täydellisesti kaikkea.” (1. Kor. 15:28).

Siihen saakka on tämä Jeesuksen sana tosi: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä” (Matt 28:18). Ylimmäispapillisessa rukouksessa Jeesus tiivistää Isälle asian näin: ”Kaikki... on tullut sinulta” (17:7).

Kaikki riippuu Jumalasta

Tässä maailmassa ei olisi ainoatakaan ihmistä, *ellei Jumala* olisi paratiisissa säästänyt Adamia ja Eevaa, luvannut heille, että käärmeen pään polkija kerran tulee. Tässä maailmassa ei olisi ainoatakaan ihmistä, *ellei Jumala* olisi antanut Nooalle armonsa: ”Mutta Nooa sai *armon* Herran silmien edessä” (1. Moos. 6:8, KR 38). Jumala pelasti hänet perheineen vedenpaisumus-tuomiolta.

Joosuan kirjan viimeisessä luvussa 24 on Jumalan voimakas puhe siitä, miten kaikki tapahtuu hänen toimestaan (vaikka ihmiset voivat luulla, että he jotakin saavat aikaan).

Näin katsoi Jumala kansansa historiaa: ”*Minä toin* Abrahamin virran toiselta puolelta – – *Minä tein* suureksi – – *Minä annoin* – – Iisakille *annoin* – – Esaun omaksi *minä annoin* – – *Minä lähetin* Mooseksen – – *minä kuritin* Egyptiä – – *Minä vein teidän isänne* pois – – *minä toin teidät* – – *Minä hävitin* heidät teidän tieltänne – – Näin *minä pelastin teidät* – – *minä olin teidän kanssanne* – – *Minä lähetin* – – *minä annoin* teille maan – – *Minä annoin* teille viinitarhoja.” (Joos. 24:5–13.)

Tässä maailmassa ei olisi tietoa Jumalasta, *ellei Jumala* olisi kutsunut Abrahamia Kaldean Urista ja antanut hänelle lupauksen lasta, Iisakia. Tässä maailmassa ei olisi mitään tietoa Jumalasta, *ellei Jumala* olisi varjellut ja armahtanut Iisakia, Jaakobia, Joosefia, Moosesta ja koko Israelin kansaa Egyptissä, erämaassa ja luvatussa maassa vuosisatojen aikana. Tässä maail-

massa ei olisi mitään Jumalan tuntemusta, *ellei Jumala* olisi kutsunut esiin profeetta ja Israelissa ja antanut Vanhan testamentin kirjoitusten syntyä.

Tässä maailmassa ei olisi mitään toivoa, ei mitään evankeliumia, ei mitään armoa ja sovintoa Jumalan kanssa, *ellei Jumala* olisi lähettänyt Kristusta, *ellei Jumala* olisi ollut Kristuksessa ja sovittanut maailmaa itsensä kanssa, *ellei Jumala* olisi herättänyt Kristusta kolmantena päivänä kuolleista.

Kaikki lepää Jumalan varassa. Meidän on määrä ymmärtää, mitä hän tekee. Muutoin meidän käy niin kuin niiden Jumalan palvelijoiden, joista Jeesus kertoi vuori-saarnassa: ”Moni sanoo minulle sinä päivänä: ’Herra, Herra, *emmekö me* sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?’ Silloin minä lausun heille julki: *’Minä en ole koskaan* teitä tuntenut.’” (Matt. 7:22–23, KR 38)

Jumalasta riippumaton Jumalan valtakunnan työ on mahdollista, siitä Jeesuksen mainitsemat ”monet” todistavat. Mutta tapahtuipa kuinka suuria asioita hyvänsä, tulipa koolle miten paljon ihmisiä tahansa, nähtiinpä minkälaisia ihmeitä hyvänsä, kaikki, aivan kaikki tämä on hyödytöntä jos se tehdään Jumalasta riippumatta.

Tässä oli Jeesuksen ja Isän jatkuvan kanssakäymisen syy ja Herran rukousten tausta. Tässä on meidän rukoilemisen syy. Meillä ei ole mitään, ei yhtään mitään. Jumalalla yksin on kaikki. *Kaikki täytyy saada häneltä*. Se, minkä hän antaa, se kestää ja sillä on merkitystä.

Kunpa saisimme syvemmälle sydämeemme painetuksi Jeesuksen sanat: ”Eihän oksa pysty tuottamaan hedelmää, ellei se pysy puussa – – Ilman minua te ette saa aikaan mitään.” (Joh. 15:4–5.)

Per-Olof Malk

Matt. 25

Kaksi kansaa Jeesuksen edessä

Otan esiin itselleni vaikean kohdan, jossa puhutaan teoista ja laiminlyönneistä. Siinä on kyse kansojen tuomiosta. Matteuksen evankeliumin luvussa 25 kerrotaan:

”Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa toiset toisista, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Ja hän asettaa *lampaat* oikealle puolelleen, mutta *vuohet* vasemmalle. Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ’Tulkaa, *minun Isäni siunatut*, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti. Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne.’” (Matt.25:32–35, KR 38.)

”Sitten hän myös sanoo vasemmalta puolellaan oleville: ’Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä. Sillä minun oli nälkä, ja te ette antaneet minulle syödä; minun oli jano, ja te ette antaneet minulle juoda; minä olin outo, ja te ette ottaneet minua huoneeseenne; minä olin alaston, ja te ette vaatettaneet minua; sairaana ja vankeudessa, ja te ette käyneet minua katsomassa.’” (Matt.25:41–43, KR 38.)

Kummassakin tapauksessa kuulijat olivat ihmeissään: ”Milloin me näimme?” he kysyivät.

Olemme kuulleet ja lukeneet tuon kohdan lukuisia kertoja. Jokseenkin aina on

nostettu esiin sanat: ”Minun oli nälkä..., minun oli jano..., minä olin outo...”

Tuntemme heti, miten vähän olemme antaneet rahojamme Afrikan köyhille ja nälkäisille ja janoisille. Emme ole kyenneet majoittamaan muukalaisia tai ottamaan ottolasta, kummilasta jne. Riittämättömyyden tunne valtaa mielen. Minulle käy näin joka kerta. Minulla ei ole osoittaa tekoja voidakseni niiden kautta pelastu.

Nyt otan hieman toisen näkökulman ja kiinnitän huomioni toisiin sanoihin kuin niihin, joista tavallisesti tässä yhteydessä puhutaan. Otan sille DigiNovumista jotakin ja lisään siihen ajatuksia, jotka toivon mukaan ovat Isän sydämeltä.

Tuomio, josta tässä kerrotaan, on valikoiva. Vanhurskaat erotetaan vääristä ja pahoista. Israelissa lampaat ja vuohet kävivät usein samalla laitumella päivällä, mutta ne erotettiin illalla toisistaan. Kahdenlaiset ihmiset kulkevat yhdessä maan päällä, mutta nyt ne erotetaan toisistaan ajan illassa. Lampailta on hyvä osa, ne pääsevät sisälle ikuisen valtakuntaan. Vuohet jäävät ulkopuolelle.

Tulkaa, minun Isäni siunatut

Jumalan on helppo erottaa – ja ainoastaan hän sen pystyy tekemään. Kaikki muut voivat erehtyä. Oikealla puolella on kunnia paikka. Juutalaiset asettivat oikeudenkäynnissä vapautetun tuomarin oikealle puolelle, tuomitun paikka oli vasemmalla.

”Kuningas sanoo *oikealla puolellaan* oleville: ’Tulkaa, *minun Isäni siunatut*, ja omistakaa se valtakunta...’

Varmasti on merkitystä sillä, että siunattujen vapautettujen paikka on oikealla. Meille se puhuu siitä, että osa ihmisistä on Kristuksen evankeliumin vapauttamia.

Jeesus sanoi ”*minun Isäni siunatut*”. Näin Jeesus saattoi puhua vain itselleen läheisistä ja rakkaista ihmisistä, omistaan.

”*Ja hän asettaa lampaat oikealle puolelle, mutta vuohet vasemmalle*”. Eikö tässä viitata siihen, että Kristus on Hyvä Paimen, joka antaa henkensä lampaiden edestä. Onko siis ihme, että Kuningas, joka on Kristus, voi erottaa tällä tavoin oikealle puolelle ne, jotka ovat Hänen omia lampaitaan. Eikö Hänellä ole valta tehdä näin?

Sekä rakkauden tekoja tekevien että tekemättä jättävien mielenlaatu tuli selvästi esiin. Tässäkään mainitut eivät pelastu tekojensa kautta, mutta teot kertovat heidän uskostaan. Teot paljastavat sydämen tilan. Teot ovat puun hedelmä. Usko vaikutti rakkaudessa, Gal.5:6: ”Sillä Kristuksessa Jeesuksessa ei auta ympärileikkaus eikä ympärileikkaamattomuus, vaan rakkauden kautta vaikuttava usko.”

Te otitte minut huoneeseenne

Ilmaisia ”*te otitte minut huoneeseenne*” (synagè: tuoda yhteen) käytetään ilmoittamaan, että henkilö otetaan vastaan talossa. Kysymys on vieraanvaraisuudesta. Juuri oikealla puolella oleville sanottiin: ”*minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne*”.

Voisimmeko ajatella myös näin: On tärkeää ottaa Jeesus vastaan sydämeensä. Myös tätä voimme kutsua vieraanvaraisuudeksi. Jeesus on kolkuttanut sydämemme ovella ja olemme ottaneet Hänet vastaan. Ilm.3:20: ”Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin *minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan*, ja hän minun kanssani.”

Jeesus on yhä monella tavalla outo maailman silmissä. Kun Jumalan Pyhä Henki avaa sydämemme silmät, niin näemme oman syntisyytemme ja sovituksen tarpeemme. Silloin Jeesus ei ole enää outo meille. Näemme Hänet ainoana toivonamme ja Vapahtajanamme. Otamme Hänet vastaan elämäämme.

Mielestäni edellä käy ilmi, että oikealle puolelle, kunniapaikalle, asetettiin ”*minun Isäni siunatut*”, ”*lampaat*” ja *vapautetut*. Minusta tämä viittaa siihen, että pohjimmiltaan on vain kaksi kansaa.

”Isäni siunatut” viittaa selkeästi Jumalan omaan kansaan, tässä Jeesukseen uskoviin.

”Lampaat” viittaa siihen, että kuuluutaan Jeesuksen laumaan.

Vapautetut oli sisältönä mukana, vaikka ei varsinaisesti sanana. Se viittaa Kristuksen ristillä ansaitsemaan sovituksen ja vapautuksen synneistä ja tuomiosta.

Yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni

Kuningas vastaa oikealla puolella oleville heidän hämmästyneeseen kysymykseensä ”*milloin?*” ”Niin Kuningas vastaa ja sanoo heille: ”*Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.*” (Matt. 25:40.)

Uskon, että tämä on rohkaisun sana meille. Voimme aralla tunnolla ottaa sen vastaan ja nähdä, että meillä on mahdollisuus palvella rakasta Jeesusta lähimmäisissämme.

Eräässä toisessa kohdassa puhutaan myös vedestä, joka tarjotaan janoiselle. ”Sillä joka antaa teille juodaksenne maljallisen vettä siinä nimessä, että te olette Kristuksen omia, totisesti minä sanon teille: se ei jää palkkaansa vaille.” (Mark.9:41.)

Maljallinen vettä on jotain hyvin tärkeää lämpimissä maissa. Olen miettinyt,

mitä tämä tarkoittaa meidän oloissamme. Varmasti vesilasin tarjoaminen tarkoitti myös sitä, että Jeesuksen omat otettiin vastaan talossa. Se, että olemme mukana evankeliumin työssä vaikka kuinka pienellä panoksella, ei jää Herraltamme huomamatta. Tässä yhteydessä on hyvä muistaa myös pienen pojan eväät. Saamme antaa kaiken Jeesuksen siunaavien käsien kautta. Saamme tehdä pienimmätkin palvelumme Jeesukselle.

Ymmärrämme miten lämpimissä oloissa lasi vettä saattoi virkistää sen saajaa. Tämä kuvaa tavallaan sitä, että meillä on mahdollisuus virkistää toisiamme ja erityisesti Kristuksen omia. Se ei välttämättä ole mitenkään pois meiltä itseltämme. Tiedämme mitä lämmin ja rohkaiseva sana voi joskus merkitä.

Samoin Jeesus rohkaisi sairaiden luona käymiseen. Hän kertoo olleensa myös vankeudessa. En usko tämänkään tarkoittavan yksinomaan vankilaa, missä on rikollisia. Tällöinhän kovin harva meistä voisi käydä Jeesusta katsomassa vankeudessa. Olisihan tähän valittu sana ”vankila” eikä ”vankeus”. Toki meidän on syytä muistaa, että tälläkin hetkellä on kristittyjä vankilassa uskonsa tähden.

Minulle tulee sanasta ”vankeus” mieleen myös se, että Jeesuksen omat voivat olla ahdistuksissa ja pelossa. Moni tarvitsee rohkaisijaa rinnalleen päästäkseen siihen vapauteen ja rauhaan, mihin Kristus tahtoo omiaan johdattaa.

Huomataan vielä tämä ero, miten Kuningas puhutteli näitä kahta ryhmää:

Jakeessa 40 sanotaan: ”Niin Kuningas vastaa ja sanoo heille: ’Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun *vähimmistä veljistäni*, sen te olette tehneet minulle.’”

Jakessa 45 sanotaan: ”Silloin hän vastaa heille ja sanoo: ’Totisesti minä sanon teille: kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle *näistä vähimmistä*, sen te

olette jättäneet tekemättä minulle.’”

Kun Kuningas puhutteli lampaista oikealla puolellaan, hän puhui ”*minun vähimmistä veljistäni*”. Kun Kuningas puhutteli vuohia vasemmalla puolellaan, hän sanoi: ”*näistä vähimmistä*”.

Minä uskon, että tällä on myös merkityksensä. Raamattu on sellainen kirja, että sitä voi lukea lukuisia kertoja ja aina löytyy uutta.

Jeesus tunnustaa veljikseen ymmärtääkseni juuri *oman laumansa heikoimmatkin yksilöt*, ne jotka eivät ole mitään maailman silmissä. Omilleen Jeesus saattoi käyttää sanoja ”vähimmistä veljistäni”.

Tämä Matteuksen lukukappale on vakava. Siinä puhutaan kahdesta ihmisryhmästä, joiden iankaikkinen kohtalo on täysin vastakkainen. Itse asiassa koko luvussa ei puhuta teoista, vaan laiminlyönnin synneistä.

Siinä pohjimmiltaan vakuutetaan, että Jeesus itse vaikuttaa omissaan sellaista, mitä nämä eivät pysty edes huomaamaan. Jeesuksen Kristuksen oma Henki on tunnistanut nämä vähäiset veljet ja tarjonnut heille sen avun, rohkaisun ja rinnalle menon, mitä he ovat tarvinneet.

Tämä menee hyvin lähelle vertausta *viinipuu ja sen oksat*. Emme voi tehdä mitään, ellemme pysy Jeesuksessa. Vain Hän voi vaikuttaa meissä hyvän hedelmän.

Hänessä pysyminen on kaikkein tärkeintä. Kun mitään muuta ei jää, niin Jeesus jää rinnalle. Saamme palvella usein tietämättämme. Oikeastaan saamme jättää palvelemisesta huolen Jeesukselle. Jos meidät on Jumalan tahdosta viety elämässämme erämaahan, niin tämän jakson tarkoitus ei ehkä ole palvelemisessa. Se on siinä, että voimme juurtua Sanaan ja Jeesukseen. Hedelmän aika on myöhemmin. Ensin on syvään juurtumisen vaihe, jotta on ravintoa tarjolla niin itselle kuin toisillekin.

Ceta Lehtniemi

Jumalan luona ei puhuta anteeksi annetuista synneistä

Varsin sattuvasti ovat eräät vanhat opettajat sanoneet: Jos Pyhä Henki olisi – Jumalan suurta laupeutta kuvatessaan – löytänyt luonnosta jonkin suuremman etäisyyden kuin on auringon nousu- ja laskupaikkojen väli, niin hän epäilemättä hän olisi maininnut sen.

Kun ihmisjärki ei voi ajatella mitään toisistaan kauempana olevia paikkoja, niin on Pyhä Henki tällä tavoin tahtonut osoittaa, miten suuri on Jumalan hyvyys syntisiä kohtaan ja miten tavattoman kauas hän tahtoo karkottaa ihmisten pahat teot.

Pitkä on matka maasta taivaaseen, mutta vielä pitempi auringon noususta sen laskuun. Kun nyt meidän syntimme ovat noin kaukana meistä, niin mitä vahinkoa ne voivat enää meille aiheuttaa? Niin kuin auringon laskupaikalla ei tiedetä sanoa siitä, mitä sen nousupaikalla tapahtuu, niin ei myös Jumalan luona puhuta mitään katuvien synneistä.

Mitä voi minulle tehdä myrkyllinen käärme, joka on minusta yhtä kaukana kuin itä lännestä? Tai miten voi minuun sattua tykistön tuli, kun tykit laukaistaan Intiassa? Mitä vahinkoa voi tehdä synti, jonka Jumala on siirtänyt niin kauas?

Laupias Jumala sanoo selvin sanoin, että hän tahtoo unohtaa meidän syntimme. Se on ilmoitettu meille kolmen profeetan suun kautta siksi, ettei meillä olisi pienintäkään syytä epäillä sitä.

Jesajan kautta Jumala sanoo: ”Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseäni tähden, enkä sinun syntejäsi muista” (Jes. 43: 25, KR 38). Jeremian kautta Herra sanoo: ”Minä annan anteeksi heidän rikkomuksensa enkä enää muista heidän

syntejänsä” (Jer. 31: 34, KR 38). Hesekiel taas sanoo, että kun jumalaton kääntyy, ”niin totisesti hän saa elää; ei hänen ole kuoltava. Hänen syntejänsä, jotka hän on tehnyt, ei ensinkään muisteta” (Hes. 33: 15–16, KR 38).

Tähän kuuluu myös ihana vertaus sumusta. ”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niin kuin pilven ja sinun syntisi niin kuin sumun” (Jes. 44: 22, KR 38).

Oi, miten täynnä tuskaa ja kauhua onkaan synnin sumun piirittämä sydän! Miten se värisee muistellessaan rikostaan ja Jumalan vanhurskasta vihaa! Mutta Herra Jeesus Kristus, vanhurskauden aurinko, karkottaa sellaisen sumun, niin ettei tiedetä, mihin se joutui. Silloin saa iloisena katsella kirkasta armon taivasta.

”Niinä päivinä ja siihen aikaan” – nimittäin armonaikana, kun katuvat syntiset ovat tulleet uskossa Kristuksen luo – ”etsitään Israelin rikkomusta, eikä sitä enää ole, ja Juudan syntiä, eikä sitä löydetä, sillä minä annan anteeksi niille, jotka minä jäännökseksi jätän” (Jer. 50: 20, KR 38).

Voisiko Jumala sanoa mitään lohdullisempaa? Vaikka saatana etsisikin katuvien syntejä, niin ei niitä löydy mistään. Sielunvihollinen voi kirjoittaa pitkän luettelon armahdettujen synneistä ja pahoista teoista, joita he heikkoudessaan ovat tehneet ennen ja jälkeen parannuksen. Kun hän sitten aikoo syyttää heitä Jumalan edessä ja tahtoo lukea ne kaikki mustasta kääröstään, niin onkin Jeesuksen veri hävittänyt kirjoituksen pois ja syyttäjä löytää vain tyhjiä lehtiä.

*Christian Scriver (1629–1693)
Ote kirjasta Sielun aarre*

Jumala muistaa ja etsii niitä, joita muut eivät muista tai etsi

Meidän rakkautemme toisiin ihmisiin syntyy siitä arvosta, minkä annamme rakkautemme kohteelle. Me pidämme toisesta ihmisestä jos hänestä on meille hyötyä tai jos olemme riippuvaisia hänestä, jos hän on miellyttävä jne.

Tällaisella rakkaudella on ahtaat rajat, ja se loppuu tavallisesti pahojen päivien tullessa. Meillä on tuntemuskentässämme myös suuri joukko samantekeviä ihmisiä sekä lisäksi joukko vihamiehiäkin.

Tämän itsekkään rakkautemme kuvan siirrämme ilman muuta Jumalaankin. Jumalakin rakastaa hyviä, vanhurskaita, arvollisia – niitä, jotka vastaavat hänen rakkauteensa ja toiveisiinsa. Näin juutalaiset ajattelivat, ja näin ajattelee luonnollinen ihminen. Muunlainen menettelyhän olisi Jumalan puolelta puolueellista ja epävanhurskasta.

Mutta näin ajatellessamme me siirrämme oman palkankipeän sydämemme kuvan Jumalaan. Jumalan rakkaus ei kuitenkaan ole riippuvainen meistä, se ei syty meidän rakkaudestamme eikä sammu meidän vihastamme.

Jumala ei vain rakasta, vaan hän on rakkaus (1. Joh. 4: 8). Jumala rakastaa sen vuoksi, että hän on Jumala. Jumala rakastaa oman olemuksensa uumenista, pulppuavasti, tuhlailevasta, vapaasti. ”Hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvilekin ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.”

Samalla kertaa loukkaavinta ja ihaninta tässä Jumalan tuhlailevassa rakkaudessa on, että se kohdistuu *erityisesti pieniin, avuttomiin, arvottomiin ja syntisiin* ihmisiin.

Jumala muistaa erityisesti niitä, joita muut eivät muista ja etsii niitä, joita muut eivät etsi.

Tämä oli ja on loukkaavaa meille kunnes löydämme itsemme juuri noiden arvottomien rinnalta: Jeesuksen kieltäneen Pietarin, syntisen vaimon ja ryövärin viereltä. Silloin loukkauksesta tulee meille ihana lohdutus.

Jos mikään oli selvää juutalaisille, niin ainakin se, että he olivat itseoikeutettuja Jumalan valtakuntaan. Siellä istuivat keskellä kantaisät ja heidän ympärillään hurskaat opettajat, fariseukset ja kirjanoppi-neet. Kansa, joka ei tuntenut lakia, oli kirottu ja oli joutuva ulkoiseen pimeyteen.

Tästä syystä juutalaisille oli sietämätön loukkaus, jopa suoranaista pyhän pilkkaa, että Jeesus vastaanotti syntisiä ja söi heidän kanssaan ja että hän julisti:

Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä. Monet publikaanit ja portot käyvät mallihurskaitten edellä Jumalan valtakuntaan. Monet viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi.

Kolme ”erikoisryhmää”

Eriytyisesti evankeliumit mainitsevat kolme ryhmää, joihin Jumalan tuhlaileva armo Jeesuksessa Kristuksessa kohdistuu.

Ensinnäkään mikään muu uskonto ei anna *lapsille* eikä lapsuudelle itsenäistä arvoa. Jumalan valtakunta kuuluu uskontojen mukaan viisaille ja ymmärtäväisille, ei lapsille eikä lapsenmielisille.

Mutta *Jeesus puhuu lapsen sielun ää-*

rettömästä arvosta, lasten suojelusenkeleitä, varoitti viettelemästä lapsia ja otti lapsia syliinsä ja siunasi heitä. Ken ei tule lapsen kaltaiseksi, ei ollenkaan pääse Jumalan valtakuntaan.

Toiseksi: Jumalan rakkaus kohdistuu *syntisiin ja juuri syntisiin ihmisiin*. Niin kuin hyvä isä ei lakkaa rakastamasta tuhlajapoikaansa ja odottamasta tätä kotiin, niin ei Jumalakaan luovu odottamasta syntisiä luokseen. Hän ei lakkaa rakastamasta yhä kauemmas hänestä etäännyvää lastaan, vaan hänen rakkautensa muuttuu yhä syvemmin kärsiväksi rakkaudeksi.

Kolmanneksi: Jumala aloittaa etsimensä ”äärimmäisistä”. Hän etsii erityisesti kaikkia niitä, jotka maailmassa ovat tuntemattomia, mitättömiä, halpa-arvoisia ja halveksittuja. Tämä pelastavaa rakkauden etsivä ja palveleva puoli on saanut suuremmoisimman ilmauksensa Jeesuksen vertauksessa suurista illallisista.

Tämä on se näky Jumalan valtakunnasta, joka nimenomaan sisälähetystyön teki-
jöllä pitäisi olla. Kenties tämä ei olekaan vertaus, vaan sangen uskollinen kuva siitä todellisuudesta, joka kerran eteemme aukenee. Ensimmäiset, kutsutut, etuoikeutetut, ovat poissa! Köyhät ja rammaat, sokeat ja ontuvat, tienvierien ja aitovierien tuntemattomat ja pahamaineiset asukkaat täyttävät hääsälin – nuo, joilla ei täällä maailmassa ollut muuta kuin köyhyys ja suru.

Onko meillä tämä näky edessämme?

Saatamme surkutella joitakin ihmisiä. Mutta muistetaan: kerran, aivan pian, nuo mielestämme sääliittävät ihmiset voivat istua minua ylempänä siellä, missä kaikki kurjuus lakkaa.

Ja edelleen: Jumala muistaa niitä, joita muut eivät muista ja etsii niitä, joita muut eivät etsi. Niin tulee hänen kansansakin tehdä niin kauan kuin se tahtoo olla Herralleen uskollinen.

*Eino Sormunen (1893–1972)
kirjassa Jumalan edessä*

Getsemanen yössä

*Getsemanen yössä
Jeesus maata vasten painuu.
Käy tuska yli voimien
on Isän luokse kaipuu.
Hän rukoilee, hän huutaa:
”Isä päästä minut tästä.
Mua kuolonmurhe painaa, sydän
halkee ikävästä.”*

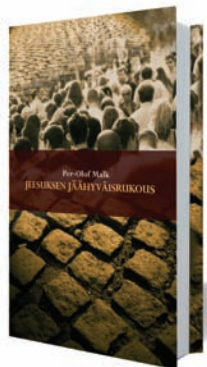
*On vastaus hiljaisuus,
ei Isä auta lastaan.
Vain kylmä, mykkä avaruus
ja tähdet ainoastaan.
Nyt kärsi, kuole Poikani!
Se on mun vakaa tahtoni.
Sun hetkesi on tullut
siis ota malja vastaan.*

*Vaan tiedä, rakas Poikani
nyt murhe on myös mulla.
Ja vaikka sitä tahtoisin,
en luoksesi voi tulla.
Vaan yhden teen mä kuitenkin;
saat tyköks rauhan enkelin.
Se rakkauden, lohdun tuo
ja kosketuksen multa.*

*Getsemanen yössä
Jeesus alla taakan raskaan
ei huokaa enää, ei kyynelöi;
hän ottaa maljan vastaan.
Nyt käyn sua kohti, kuolema,
käyn päälles, sieluin murhaaja!
Synnin kahleet murskaan,
päästän vangit vankilastaan.*

*Getsemanen yössä
kirkkaus ihmeellinen loistaa.
On uhrituli syttynyt,
se synnin juuret poistaa.
Kuin kerran luomisaamuna
työssä on taas Jumala,
kun Golgatalle nousee risti,
voitonmerkki Herran!*

Hannu Anttila

Kirjakaupoissa maaliskuussa

Per-Olof Malk

Jeesuksen jäähyväisrukous

Johannes 17

Kirjassa käsitellään Jeesuksen ylimmäispapillista rukousta eli jäähyväisrukousta. Lukija saa ”kuunnella uudelleen”, kun Jeesus puhui taivaalliselle Isälleen kiirastorstai-iltana ennen kuin hänet vangittiin, tuomittiin ja ristiin-
naulittiin meidän sijaisenamme Golgatalla.

Kirjan julkaisija on Evankeliumin opintoyhdistys ja kustantaja Kustannus Oy Uusi Tie. Kirja ilmestyy Avain Raamattuun -kirjakerhon sarjassa. Hinta 23 euroa (plus postimaksu).

Tilaukset myös Evankeliumin opintoyhdistyksen postimyynnistä, puhelimitse (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org.

Tilaa vierellisellä tilisiirrolla

Ajankohtainen teologia

Teologeille ja teologiasta kiinnostuneille julkaistava Ajankohtainen teologia ilmestyy kaksi kertaa vuodessa usean kymmenen sivun aikakauslehtenä.

Lehden voi tilata osoitteella Ajankohtainen teologia, PL 17, 05831 Hyvinkää, puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org tai viereisellä sivulla olevalla tilisiirtokortilla.

Lehden tilaajat voivat rekisteröityä lehden keskustelupalstalle Internetissä.

Vuosikerran 2010 hinta on 12 euroa. Tilausmaksu maksetaan tilille 426012-268782. Lehtitilauksen viitenumero on 1834.

Julkaisija: *Evankeliumin opintoyhdistys*

Ceta Lehtniemi

Sovituksen syrjäytymisestä sivuraiteelle

Eksytyksistä varoittava CD-kirja. Tekijä tarkastelee aikamme harhoja Kristuksen sovituskouluun näkökulmasta.

Kirja on luettavissa Kristityn Foorumin ja Evankeliumin opintoyhdistyksen internetsivuilta osoitteista www.kristitynfoorumi.fi sekä www.evank.org.

Kirjan voi tilata CD-levykkeellä os. ceta.lehtniemi@fimnet.fi

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10–15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928
Tuki työlle:
 313130–1171701 (Handelsbanken)
 800015–70994146 (Sampopankki)
 Lupa POHADno/2010/483

Laskujen maksutili:
 426012–268782 (Lammin Säästöpankki)

Internet kotisivut:

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Opintopaikka netissä. www.evank.org
 webmaster Petri Malk

Armo riittää

Hengellinen lukemisto

7. vuosikerta.
 Lehti on taloudellisesti yhdistyksen ystävi-
 en ylläpitämä ja tilaajille siten maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797–2477 (Painettu)

ISSN 1797–2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut leh-
 den numerot ovat luettavissa Internetissä
 Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla
 osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2010

Taloudellisesti toimimme lukijoittemme tuen varassa. Kiitos lahjasta!

Saajan. tilinumero. Mottagarens. kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH 800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten eh- tojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoit- taman tilinumeron perusteella.	
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	Lupa POHADno/2010/483	
Maksaja Betalar		Käytä viitenumeroa, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1834 Ajankoht. teologia 2010	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tiliitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

EVOP
PL 17
05831 Hyvinkää

M – Itella Oyj

Kolme asiaa, jotka vanha mies kertoi oppineensa elämässään

Muuan vanha mies astui esiin eräissä kokouksessamme ja sanoi: ”Minulta on mennyt neljäkymmentäkaksi vuotta *kolmen* asian oppimiseen.”

Kun kuulin tämän, halusin keskittyä huolellisesti kuuntelemaan, mitä mies sanoi. Ajattelin, että jos nyt yhdessä hetkessä voisin oppia sen, minkä oppimiseen tuo mies oli tarvinnut neljäkymmentäkaksi vuotta, olisin onnellinen.

Vanha mies sanoi minulle oppineensa ensinnäkin sen, ettei hän voinut tehdä mitään oman pelastumisensa hyväksi.

”Hyvä”, ajattelin itsekseni, ”se oli oppimisen arvoinen asia”.

Toiseksi mies sanoi oppineensa, ettei Jumala vaadi häntä tekemään mitään pelastuksen hyväksi. ”Hyvä”, ajattelin jälleen, ”myös tuo oli oppimisen arvoista”.

Kolmas miehen oppima asia oli se, että Herra Jeesus Kristus oli tehnyt kaiken. Pelastus on täysin valmis, ja kaikki, mitä miehen oli tehtävä, oli siinä, että hän otti Jeesuksen valmiin teon vastaan.

Rakkaat ystävät, painetaan nämä vanhan miehen oppimat asiat mieleen. Lakatkaamme ponnistelemasta ja ottakaamme pelastus vastaan lahjana.

Juuri tätä on armo. Ehkä olet tähän saakka kapinoinut Jumalaa vastaan ja tahtonut täydentää Jeesuksen työtä omilla ponnisteluillasi. Mutta jos sinä tunnustat kapinointisi Jumalan valmista lahjaa vastaan ja tahdot ottaa vastaan armon, jonka

Jumala sinulle tarjoaa, saat sen ilmaiseksi.

Se tarjotaan jokaiselle sielulle maan päällä. ”Sillä Jumalan armo on ilmaantunut pelastukseksi kaikille ihmisille”, sanoo Raamattu. Olkoon Jumala siitä kiitetty!

Pelastuminen armosta on kaikkia ihmisiä varten. Jos joudumme kadotukseen, se ei johdu siitä, etteikö Jumala olisi varannut meille Pelastajaa, vaan siitä, että me halveksimme Jumalan lahjaa – siitä, että työnnämme pelastuksen pois luotamme.

Jumala on asettanut pelastuksen ilmaisen lahjan niin alas, että nuoret ja vanhat, viisaat ja tyhmät, rikkaat ja köyhät, *aivan kaikki voivat ulottua siihen.*

Luuletko, että Kristus olisi tullut alas taivaasta, olisi mennyt Getsemaneen ja Golgatalle, olisi kärsinyt niin hirveästi kuin kärsi, jos me ihmiset olisimme itse voineet raivata tiemme taivaaseen, jos me olisimme voineet ansaita pelastuksen ponnistuksillamme? Uskon, että olet vakuutunut siitä, että jos ihminen olisi voinut pelastaa itse itsensä, ei Kristuksen olisi tarvinnut tulla eikä kärsiä tähtemme.

Eräs niistä asioista, jotka on suljettu pois taivaasta, on ihmisen kerskaaminen. Jos sinä tai minä joskus saavumme perille, tapahtuu se Jumalan ansaitsemattomasta armosta. Siellä ei ole enää jäljellä mitään, mistä voisimme itseämme kiittää ja kehua.

Dwight. L. Moody (1837–1899)
(Suom. POM)